TRĂDAREA

de LJ. BEESTON

Linegar suflă impacientat fumul ce ieşea din ţigara lui Williams.

— Volturio întârzie, zise el neliniştit. Aproape cu cincisprezece minute. Asta nu-mi place.

— Ca să fim exacţi, douăsprezece minute, îndreptă Brodie. Vine el, n-avea grijă. Dar găsesc că e un frig groaznic în biroul ăsta blestemat. Ce prostie, din partea lui Volturio, să ne cheme abia pentru ora zece.

Linegar ridică mâna.

— Sst! Mi se pare că-l aud, zise el.

Cei trei bărbaţi se găseau într-un birou mare, dintr-o clădire din apropiere de Tower Hill. Cele o sută şaptesprezece trepte de piatră, mărginite de balustrada de fier, care duceau jos, treceau prin încă trei etaje, tot cu birouri.

Biroul în care cei trei bărbaţi îl aşteptau pe al patrulea, avea o uşă, jumătate de mahon, jumătate de sticlă mată, pe care era scris „*Brodiţ et Co*.

— *Agenţie generală*

— Ai dreptate, zise Williams, după o pauză. Vine Volturio.

O mână puternică apăsă pe clanţă şi un om intră înăuntru. Aruncă o privire foarte aspră asupra celorlalţi.

— Bine, zise el. Suntem cu toţii. Am fost reţinut câteva minute.

Mai mult nu se scuză. Vorbea cu glas poruncitor. Arăta ca un om care nu obişnuieşte să se scuze mult.

Ceilalţi trei nu răspunseră. Se uitau la noul venit, într-o aşteptare plină de nerăbdare. Acesta îşi scosese paltonul, luă o măsuţă care se afla alături de presă de copiat, şi o împinse lângă sobă.

— Aici, zise el. Să ne aşezăm la sfat în locul acesta. E mai cald.

— Ce noutăţi aduci, Volturio? întrebă Brodie, scoţându-şi ochelarii şi ştergându-i cu batista.

— Bune sau rele, văd eu de pe acum că Volturio aduce noutăţi deosebite, zise Williams, pufăind din ţigară.

— Asta e tot atât de adevărat, pe cât e de adevărat că inscripţia de afară:

— „Agenţie generală” – e un paravan pentru activitatea noastră reală… răspunse Volturio. Dar să trecem la afacerea care ne-a adunat astăzi aici:

diamantele ducesei de Claypool. Alteţa Săvine mâine seară la balul din Dover Street. Va purta toate bijuteriile. O ştire urgentă o cheamă pe ducesă acasă. Maşina are pe drum o pană. A noastră e prin apropiere, gata de plecare. Totul e pregătit în amănunţime. Ideea ne vine, ca de obicei, de la Scarrs, căruia, de altfel, îi datorăm cele mai bune afaceri ale „Agenţiei Generale Brodie et Co.”. Fiecare din noi are de îndeplinit un rol. Acum ne-am adunat aici ca să mai cântărim încă odată lucrurile, adică, mai bine zis, ca să studiem cu atenţie riscurile.

— Am mai vorbit câte ceva despre asta înainte de a fi venit tu, spuse Williams. Totul pare a fi în perfectă regulă.

Volturio se rezemă de speteaza scaunului.

— Pare? repetă el. Da, adevărat, asta e termenul potrivit. Pentru că, în realitate, planul nostru s-a spulberat ca o rachetă în noapte. Şi asta încă n-ar fi nimic…

În timpul tăcerii ce urmă, scoase o făşie de hârtie din buzunar.

— Iată o ştire cifrată, zise el. De la Scarrs, către mine. Brodie, citeşte-o şi dă-o mai departe!

Brodie citi. Nu-i trebui niciun minut pentru asta.

— Blestemaţii! spumegă el.

În minutul’acesta, Volturio, aplecat înainte, deasupra mesei, îndreptase asupra lui Brodie o privire atât de pătrunzătoare, de parcă ar fi vrut să prindă gândurile cele mai adânci din mintea lui. Apoi zise liniştit:

— Dă-i-o lui Linegar!

Linegar îşi plimbă ochii pe rândurile misterioase, apoi ridică capul şi văzu privirea lui Volturio îndreptată asupra sa, aşa cum fusese îndreptată şi asupra lui Brodie, cu un minut înainte.

— Stupidă greşeală! Pot să jur că e o greşeală! — explică Linegar tulburat

— E rândul tău, Williams, zise Volturio, îndreptându-şi de data asta privirea asupra celui de-al treilea complice.

Williams citi. Se făcu roşu, ridică pumnul şi-l trânti pe masă. Dar se stăpâni în cele din urmă.

— Dacă Scarrs spune că e aşa, aşa o fi, cred… zise el, liniştit, pufăind din ţigară.

Volturio îşi încrucişă braţele pe marginea mesei.

— Am primit această ştire de la Scarrs acum o jumătate de ceas, zise el, gânditor. Scarrs ne înştiinţează că unul din nöi a trecut de partea poliţiei. Ne pune acum în situaţia de a trebui să ne apărăm cât mai repede. Spunea că ar putea afla şi numele trădătorului din mijlocul nostru, dar până acum n-are dovezi precise. Ne previne. Îi suntem cu toţii recunoscători… adică trei dintre noi îi suntem recunoscători. Parcă ne-am afla pe marginea unei prăpăstii, noi cei trei. Planul pentru care ne-am adunat astăzi aici, e spulberat. Ducesa de Claypool rămâne cu diamantele ei. Dar asta nu ne interesează trea mult. Avem o chestiune mult mai gravă de lămurit, *gentleman. În* noaptea aceasta, trebuie să descoperim pe trădător înainte de a ieşi din această cameră şi să-l suprimăm.

— Desigur! zise Brodie, punându-şi ochelarii.

— Neapărat! confirmă Linegar.

— Arată-ne o cale, Volturio! zise Willians.

Volturio îşi plimbă privirea de la unul la altul, încet, insinuant.

— Nu-i uşor, zise el. În schimb, e groaznic! Unul din noi a trecut de partea poliţiei, fie pentru a-şi salva propria piele, fie pentru bani. Acela care a făcut asta, e un trădător. Întrebarea e: cine este? Linegar, tu eşti…?

— Cu siguranţă că nu.

— Williams, tu eşti?

— Nu, Volturio.

— Brodie, tu eşti nemernicul?

— Pot să jur că nu sunt eu.

— Atunci nu rămân decât eu – continuă Volturio, posomorât. Cred că pe mine mă puteţi lăsa de o parte. Dacă aş fi eu trădătorul, n-aş fi întins cărţile pe masă. Aşa e?

— Aşa e – încuviinţă Linegar.

— E limpede că ai fi tăcut – confirmă Williams.

— Tu eşti descărcat, Volturio – zise şi Brodie.

— Bun! Atunci mai rămân trei. Mai bine, dar tot e greu… Un lucru însă e limpede: ne vom răzbuna. Trădătorul dintre noi nu va mai ieşi azi din această cameră. Dacă-l reducem la tăcere, ne micşorăm poate primejdia, dar poate că ne-o şi sporim. Răzbunarea însă o vom avea. Acum, aici. Îi tragem un glonte în inimă, iar ce mai rămâne din el, azvârlim pe fereastră. Sunteţi cu toţii de

aceeaşi părere?

Toţi încuviinţară.

— Vom avea, probabil, nevoie de întreaga noapte, poate şi de ziua de mâine, până să descoperim cine e trădătorul. Dar nu plecăm de aici până nu ne răfuim. Acum, la lucru şi imediat!

După ce isprăvi de vorbit Volturio băgă mâna în buzunar şi scoase un revolver cu ţeava lungă, sclipind albastru. Puse arma pe masă şi o acoperi cu mâinile lui mari. Trei perechi de ochi se îndreptară încruntaţi şi înţelegători către revolver, pentru ca să se ridice apoi spre faţa lui Volturio, serioasă şi neclintită.

Urmă o clipă lungă. Toţi se uitau la Volturio. Nu se auzea decât plescăitul ploii, afară, în noapte.

În sfârşit, Williams îndrăzni să facă o observaţie.

— Ai un cât de mic indiciu, care ne-ar putea ajuta la cercetări?

— Nici cel mai mic. Tot ce ştiu aţi citit şi voi în scrisoarea asta a lui Scarrs.

— Atunci cum procedăm?

— Încep. Să te luăm întâi pe tine, Williams. Tu ne-ai trădat? Trebuie să răspunzi la întrebare. Ei! Ai vreun argument în sprijinul tău? Da: ai petrecut un an sau doi la închisoare, într-un penitenciar din Indiana.

— Asta spui tu că e un argument în favoarea lui? întrebă Brodie.

— Cred că da.

— Şi de ce? întrebă Linegar.

— Pentru că unul care a stat în foc, nu se mai teme aşa grozav de închisoare ca unul care nu ştie încă cum e să fii închis. Şi-apoi, poliţia nu prea ia de spion pe un puşcăriaş. Nu spun că nu face asta niciodată, dar de obicei se fereşte. Ajung la tine, Linegar.

— Bine. S-auzim!

— Nu e uşor să te bănuim – continuă Volturio. Un om cu cultură universitară, unul care ocupă un loc important în Stat, va fi, în mod firesc, înclinat să evite ca poliţia să pună mâna pe el şi să cerceteze afacerile lui. Iar dacă din suspiciunea aceasta, iese măcar o lună, o zi de închisoare, s-a dus pe copcă situaţia şi renumele. Un astfel de om eşti tu, Linegar.

— Şi cum rămâne cu mine? interveni Brodie, potrivindu-şi ochelarii. Eu n-

am fost puşcăriaş, nici nu supez cu ducii şi ducesele.

— Adevărat, răspunse Volturio, întunecat. Şi împotriva ta, Brodie, pledează faptul că eşti însurat şi ai copii. Unul ca tine poate avea uşor un moment de panică nervoasă care să-l facă să alerge la „Scotland Yard”. Totuşi, mă îndoiesc că tu să fi făcut măgăria asta. Tu şi cu Scarrs sunteţi cei mai deştepţi. Câteva idei ale tale au dovedit că eşti un hoţ înnăscut! Nu văd de ce te-am bănui pe tine mai mult decât pe alţii, Brodie.

— Vă jur că nu sunt trădător, răspunse Brodie, cu un zâmbet nervos.

— Asta jurăm toţi, mormăi Williams.

— Şi n-am înaintat nici cu o iotă, zise Linegar. Afară numai dacă… Se întrerupse.

— Afară numai dacă…? Ce?

— Socot că pe Scarrs nu e nevoie să-l supunem la cercetări.

— Ce întrebare! Dacă Scarrs ne-ar fi trădat, nu ne-ar fi dat de veste. Williams scuipă o bucată de ţigară:

— Atunci nu văd…

— Taci, pentru Dumnezeu! şopti Volturio, ridicând mâna. Ceilalţi rămaseră nemişcaţi. Trecu o jumătate de minut, dar nu se întâmplă nimic.

— Ai auzit ceva? întrebă Brodie, care pălise.

— E cineva afară, răspunse Volturio, în şoaptă.

Nu terminase bine, şi se auzi o bătaie în uşă. Aceasta era încuiată. *»

O încuiase Volturio.

— Prea târziu, gemu Linegar. Ne-am curăţat. Bătaia în uşă se auzi din nou, tare şi stăruitor.

— Poliţia! oftă Brodie.

— Nu vă mişcaţi! porunci Volturio, cu un fulger în ochi. Dacă e poliţia, atunci omul dintre noi pe care îl căutăm, va fi singurul care să vrea să deschidă. Asta nu trebuie să se întâmple. Am să aleg eu.

Ochii lui întunecaţi, lunecară de la un chip la altul.

— Williams, deschide tu uşa!

Williams răsuflă adânc. Apoi se ridică, întoarse cheia şi deschise. Brodie izbucni într-un râs isteric. Era intendentul.

— Vă rog să mă iertaţi, *gentleman*, bâigui el. Am tras întâi cu urechea, şi dacă n-am auzit nimic, mi-am zis că veţi fi plecat...

— Bine, moşule, răspunse Volturio.

— Veneam să umplu găleata de cărbuni, mai zise intendentul.

— Bine, umple-o! Şi pe cea goală las-o afară. Nu ne mai deranja. Avem treabă.

Intendentul dispăru cu găleata. Volturio încuie iar uşa.

— Mult zgomot pentru nimic, zise el, supărat. Să continuăm.

— Ar trebui să terminăm mai repede, observă Linegar. Nu putem sta aici toată noaptea.

— Nu plecăm până nu găsim omul şi până nu-l scoatem din circulaţie, zise Volturio, neînduplecat.

— Mie mi se pare că am intrat într-o fundătură, zise Williams, cu dispreţ.

— Gândeşte-te la o cale, răspunse Volturio. Doar nu sunt eu singurul om cu creier.

Luă revolverul cu sclipiri albăstrii şi-l cântări în mână.

— Repet, această armă va închide în noaptea asta gura unuia dintre noi.

Williams împinse cu putere scaunul, ’ îşi băgă degetele mari în găurile de la mâneci ale vestei şi începu să se plimbe prin odaie. Se vedea că e în căutarea unei soluţii a groaznicei probleme. Se duse la fereastră, se uită lung în geam şi văzu ivindu-se din întuneric o imagine a făpturii sale, neînsufleţite. Cu o înjurătură, deschise fereastra violent, ca să soarbă puţin aer proaspăt. Nu văzuse cum se aplecase înainte Volturio, nu-l auzise pe Brodie spunând:

— Băgaţi de seamă!

Ploaia plescăia neîncetat, monoton. Williams trase aer în piept. Puse mâna pe pervaz, se aplecă în afară şi se uită în jos. Pământul era la vreo cincizeci de metri, dar în întuneric părea o prăpastie fără fund. Williams simţi ploaia pe cap; se trase înapoi ca să închidă fereastra şi în acelaşi timp luă din gură mucul de ţigară, părând că vrea să-l zvârle jos.

— Stai!

Vocea lui Volturio, aspră şi tăioasă, îl făcu să se întoarcă fulgerător şi atunci văzu îndreptaţi asupra lui ochii sclipitori ai camarazilor săi. Feţele lor erau albe şi ameninţătoare. Pricepu numaidecât

— A, aşa? zise el încet, dar foarte liniştit. Aţi crezut că vreau să dau un semnal cu ţigara? Vă Înţeleg, dar n-aveţi dreptate. Ţigara mea e stinsă de zece minute. Poftim!

Puse pe măsuţă mucul de ţigară.

— În regulă, declară Volturio aruncându-l în foc. Mai bine şezi jos, Williams. Vezi doar pe ce teren nestabil ne aflăm. Cea mai mică mişcare poate trezi bănuieli.

În clipa aceea se auziră paşii târşâiţi ai intendentului care pusese găleata cu cărbuni lângă uşă «

Linegar izbucni:

— Blestemat individ!

Apoi, ca şi cum i-ar fi venit o idee:

— Cred că nu e el?

— Fiţi liniştiţi, replică Volturio. M-am convins de asta. El este ceea ce pare: un intendent.

Brodie, care deschise o dată sau de două ori gura, ca şi cum ar fi avut ceva pe inimă, începu şovăitor:

— Aş face o propunere, numai să nu trezesc bănuieli…

— Dă-i drumul! O vom examina cu obiectivitate, îl linişti Volturio.

Şovăia. Aruncă o privire fugară spre revolverul pe care Volturio îl acoperea pe jumătate cu mâna.

— Dar nu vreau să’fiu greşit înţeles, reluă el, şovăind mereu.

— Spune-ne propunerea ta, repetă Volturio.

— Păi, cam asta ar fi: pentru că avem şanse aproape nule de a descoperi pe spionul dintre noi, cred că ar fi bine să-i dăm o posibilitate de scăpare. Să-i dăm un termen – câteva minute numai –, până atunci să se dea pe faţă. Iar noi ne vom ţine de cuvânt. Nu-l ucidem dacă-şi mărturiseşte vina. Aşa ştim cel puţin cine e şi putem, într-un fel sau altul, să-l reducem la tăcere, până ne salvăm noi.

— Aş! N-are să ne creadă! zise în bătaie de joc Linegar.

— La dracu! Ceva trebuie să facem! tună Williams. E uşor de zis că o să stăm aici o veşnicie. Dar la capăt tot trebuie s-o scoatem!

Volturio îşi rostogoli ochii întunecaţi de la unul la altul.

— Uitaţi că suntem aici pentru a ne răzbuna? răspunse el cu încăpăţânare. Spuneţi că vreţi să vă puneţi la adăpost? Dar dacă trădarea blestemată a mers prea departe? Eu, din partea mea, nu văd nicio posibilitate. Ticălosul ne va fi denunţat cu toate amănuntele. Şi dacă poliţia nu ne-a arestat

până acum asta se datorește, probabil, pentru că vrea să ne prindă asupra faptului. Cunoaşte, se vede, planul pe care l-am discutat adineauri şi pe care am fost nevoiţi să-l abandonăm. Totuşi, să urmăm propunerea ta, Brodie. Îi dau aceluia dintre noi, care a pus la cale această drăcească trădare, trei minute. Să mărturisească! Şi îi făgăduiesc că va ieşi din casa asta – chit că-l vom pedepsi mai târziu.

Volturio scoase ceasul din buzunar şi-l puse pe masă.

— Trei minute, repetă. Nicio secundă mai mult.

Termenul de graţie începu să se scurgă. Tăcere profundă. Nu se auzea decât tic-tacul ceasornicului.

— A trecut un minut, zise Volturio, furios.

Niciunul nu îndrăznea să se mişte, de teamă că nu cumva mişcarea să fie interpretată ca un început de mărturisire.

— Două minute!

Tic-tacul ceasornicului păru că accelerează tot mai mult., timpul gonea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să mărturisească şi să terminăm odată! strigă Williams.

— Trei minute! Termenul a expirat! zise Volturio. Luă ceasornicul şi-l prinse din nou de lanţul de aur. Linegar îşi pierdu cumpătul:

— N-o să-l descoperim niciodată pe trădător, chiar dacă am sta veşnic aici… Ştie că n-avem dovezi…

— Nici cea mai mică dovadă, replică Volturio cu glasul tunător.

— Atunci cum dracu?

Deodată simţiră cu toţii că o lovitură puternică, atât de grozavă era încordarea care pusese stăpânire pe ei. Pricina era soneria stridentă a telefonului. Volturio sărise cel dintâi de pe scaun. Lăsă revolverul pe masă şi ridică receptorul. Spuse cine e şi primi un răspuns.

— Da! … Da!

Apoi întoarse capul peste umăr şi aruncă o privire asupra celorlalţi.

— E Scarrs, zise el cu jumătate glas, dar destul de tare ca să-l audă toţi. Vorbi iar la telefon. Strigă speriat:

— Ce?

Apoi agăţă receptorul şi se întoarse către ceilalţi. Glasul lui răsuna limpede, ca o trompetă.

— Scarrs l-a descoperit. Mi-a spus numele lui!

În aceeaşi clipă Williams îşi împinse scaunul în spate şi luă revolverul de pe masă. Se dete cu câţiva paşi înapoi şi strigă:

— Sus mâinile! E chestie de viaţă şi de moarte! Primul care se apropie de mine e un om mort!

Glasul lui Volturio răspunse rece şi sever:

— Ascultaţi! Ascultaţi-mă pe mine! Nu era Scarrs la telefon, ci menajera mea. Am fixat cu eă minutul exact în care să-mi telefoneze. A fost un truc, şi a reuşit. Trădătorul blestemat, iată-l… A mărturisit…

Williams urlă ca un nebun:

— Ce vă pasă! Ce-mi pasă! Plecaţi, sau trag! Volturio izbucni într-un râs sinistru.

— Trage! zise el, batjocoritor. Revolverul nu e încărcat! Cei trei se repeziră la Williams.

Tropăit de picioare: un gâfâit… fereastra se deschide… un strigăt implorător, înăbuşit la jumătate… apoi un ţipăt groaznic… şi zgomotul surd al unui corp ce cade în abis…

— SFÂRŞIT-Bun de tipar: august 1993 Apărut 1993